

EGY BUDAI ÚRIFIÚ ÉLETE

avagy amiért anyám nem beszélt Gézával...

Az Open Snecology Foundations kiadásában (2026)

Egy budai úri fiú élete — avagy amiért anyám nem beszélt Gézával...

SoDI

Előszó

, avagy mindenki megírta már, csak én nem

Mindent megírtak már rólam, csak én nem. Van rólam wiki, fórum, krónika, indexkép, tablókép, videó, perirat, meg állítólag még rajongótábor is, bár azt senki nem látta. Egyetemi tanárok, osztálytársak, anyám barátnői, bírók, ügyészek, rendőrök, trollok és jóindulatú ismeretlenek mind elmondták, ki vagyok. Csak engem felejtettek el megkérdezni. Hát most megkérdeztem magamat, és válaszoltam is. Gyorsan, mert mindjárt jön a postás, és megint hoz valamit, amit alá kell írnom.

Ez a könyv az én verzióm. Nem azt mondom, hogy minden szava úgy történt, ahogy itt áll — az emlékezet ugyanis olyan, mint a pátyi ház szigetelése: papíron létezik, a valóságban meg fúj be a szél. Amit viszont állítok, azt vállalom. És ahol mások mást állítanak, azt odaírtam mellé, mert engem ugyan sok mindennek el lehet hordani, de azt nem viselem, ha valaki azt mondja, hogy nem vagyok alapos. Alapos vagyok. Napi egy órát dolgozom, és annak a nagy része adminisztráció.

A címről annyit: budai úri fiú voltam, papíron legalábbis. A Király utcában születtem, a gettóban, aztán jött Füzítő, a Nándor, Páty, Bécs, Berlin, Hamburg, meg vissza. Az anyámról meg annyit, hogy sok mindent nem beszélt meg Gézával, de ez az ő dolga volt, nem az enyém. Én csak leírom, amit láttam. Ha valaki ebből regényt csinál, az az ő baja. Ja, várjunk.

Olvasd úgy ezt a könyvet, mint egy hosszú live-ot, amiből kivágták a pisilős szüneteket. Én mesélek, te meg dönts el, mit hiszel el. Egyébként is: aki eddig eljutott, az már úgyis mindent tud rólam, amit tudni érdemes. Vagy amit nem. Majd kiderül. :)

SoDI

Újszász, 2026

Tartalom

Előszó	1
Tartalom	3
A kezdetek, avagy mielőtt bárki megkérdezett volna	4
A nagy, meg Füzitő, meg a rohadék Bunki Bank	4
A Nándorfejérvár köz, avagy apa, az okos ember	5
Az Öveges meg a szalagavató	6
ISZTI, meg ami utána jött	8
Pénzmentő meg Vera néni, meg Berlin	9
Az éjszaka	11
Jegyzetek	12
A blog aranykora	13
A blog, avagy amikor még valaki voltam	13
Az első bejegyzés	13
Ahol mindenki hazudik	14
A kultúrharc, avagy én megmondtam, mi a baj a világgal	16
A Gárda-per, avagy amikor komoly ember lett belőlem .	17
A puhos, avagy amikor fejbe vágtak	18
A snecológusok	19
Az utolsó bejegyzések	21
Vissza az éjszakába	21
Jegyzetek	22
Forrásjegyzék	23
Colophon	25

A kezdetek, avagy mielőtt bárki megkérdezett volna

A nagy, meg Füzitő, meg a rohadék Bunki Bank

Hát nézzétek, én ötéves koromra nem emlékszem. De azok, akik rólam írnak, emlékeznek mindenre, és hát akkor kezdjük ott, ahogy ők leírják. Leadtak Almásfüzitőre a nagymamához. Leadtak. Nem azt mondták, hogy Endre, gyere, elmegyünk kirándulni, hanem fogták a gyereket és elvitték. És ami a lényeg, nem az, hogy leadtak, hanem hogy utána, amikor anyám meg apám elváltak, akkor se szólt hozzám senki. Nem az a probléma, hogy elváltak, az mindenkivel megesik. Hanem hogy utána az egész úgy ment tovább, mintha én ott se lettem volna. Ez a lényeg.

Aztán kórházba került a nagyanyám, és itt jön az, amit rólam szoktak írni: hogy én idegeltem ki. Én idegeltem ki egy felnőtt nőt, hétévesen. Hát mondjátok meg, hogy lehet ez, a faszb. Én voltam a hibás akkor is, amikor pelenkában voltam, gondolom. Nem az a lényeg, hogy kikerült a kórházba, hanem hogy utána senki nem mondta el, mi történt, és én ott maradtam a semmi közepén. Ötévesen. Senkivel.

Itt üzemelt egyébként a hírhedt Bunki Bank is. A Bunki Bankról annyit kell tudni, hogy a családi legendárium egyik korai intézménye volt, és a krónikások máig emlegetik, pedig szerintem ők se tudják pontosan, mi volt az. Valami olyasmi, mint később az összes vállalkozásom:

papíron létezett, a valóságban meg mindenki csak nézett.

A válás után kiköltöztünk apámmal a Nándorfejérvár közbe, mert a Király utcai lakást eladták. És akkor jött az apám meg az a híres baleset is. Ha jól tudom, ő vezetett, és belement a buszba, én meg bevertem a fejem. Orvoshoz nem mentünk. És most figyeljetelek, mert ez az, amit soha senki nem hajlandó megérteni: az égvilágon semmire nem emlékszem. Nem azért nem emlékszem, mert hazudok, hanem mert ötéves voltam. Amikor meg kikérdezték azt a szerencsétlen osztálytársamat, ő se tudott semmit. Akkor ő is hazudik? Nem. Ezt a bizonytalanságot amúgy nem takargatom: a történetnek ez a szála a forrásokban is vitatott, és én nem fogok olyan dolgot a saját könyvembe leírni tényként, amire nincs bizonyíték. Vannak elveim. Kettő is. Az egyik az, hogy soha ne állj szóba olyan lánnyal, akiről nem tudod feltételezni, hogy érettségizni megy, a másik meg az, hogy tényként csak azt írom le, ami dokumentálva van. Ezt a pólómra is ráíratnám, ha lenne pólónyomtatóm. Nincs. Majd lesz. Donate-et elfogadok. De engem negyven éve ezzel röhögnek ki, hogy a csökkent képességű gyerek, aki nem is emlékszik. Na mindegy.

A Nándorfejérvár köz, avagy apa, az okos ember

Az apám okos ember volt. Szoftverfejlesztő a szocializmusban, egy szövegszerkesztőn dolgoztak. Tessék, ezért van a családban a kockulás, ez genetika, ezen nem lehet vitatkozni. Aztán jött a rendszerváltás, és

a dolog elavult, a piac meg szétszedte, ő pedig az alkoholt választotta. Aki a rendszerváltást előben végignézte egy szocialista szoftvercégnél, az pontosan tudja, miről beszélek. Aki meg nem, az olvasson utána. Vagy ne. Nekem mindegy, én megírtam. A feleségét meg felszarvazták, de az ugye nem az ő száma. Na most én hol vagyok ebben? Én voltam a gyerek. Otthon ültem, néztem, ahogy az ország tönkremegy, és nem tudtam csinálni semmit. És akkor rólam le lehet írni azt, hogy csökkent a képessége. Ez lett a gyerek neve, mert a szülei nem csináltak vele semmit. Hát gratulálok. De azért azt jegyezzük meg, hogy nem a gyerek hibája.

Anyám közben lakáshitelekkel foglalkozott, és vastag jutalékért vitte rá az emberekre a devizahitelt. Amikor jött a 2008, mindenki tönkrement, aki aláírt, anyám meg továbbállt. És akkor én vagyok az, akire azt mondják, hogy nem tud bánni a pénzzel. Otthon ezt láttam. Apám lemondott a haszonélvezetről, mert nem akart a fiára terhelni semmit, és annak se lett semmi. Én meg itt ülök, és azt hallgatom, hogy nem fizettem a gázszámlát. Hát nem is volt miből. Ami volt, azt elvitték. Ez a lényeg.

Az Öveges meg a szalagavató

Általánosból szar eredménnyel jöttem ki, ez így volt, nem vitatkozom. De azért tegyük már hozzá, hogy ki csinálta velem a leckét. Senki. Amikor már minden veszett, akkor fogadtak magántanárt, mert nem akartak szégyent. Nem értem, a szégyen miatt. Öveges, speciális osztály, és megbuktam magyarból. Ezt rakja össze a kedves olvasó:

magyartanár szakra jelentkeztem, és megbuktam magyarból. Hogy lehet ez? Úgy, hogy aki velem volt, az nem foglalkozott velem. Ha valaki egy fél órát elmagyarázza, nem itt tartanánk. Pótvizsga, átmentem, ment tovább a szekér.

És a szalagavató. Erről mindenki tud, ez van a wikin, ez van mindenhol. Senki nem akart velem táncolni. Egy lány se. És akkor a tanárnő táncolt velem, mert szánt engem. Ott álltam, és velem táncolt. Két perc. És ezt azóta is mindenki előveszi, mert ez a kedvenc sztorijuk. Na most, én erre azt mondom, hogy örültem neki. Odajött hozzám valaki, és hozzám nem szokott odajönni senki. Hát akkor mi van, ha a tanárnő volt? A közönség szeretete már akkor is megvolt, csak a műfaj változott. De ezt nem írják le. Azt írják, hogy szálnalmas volt. Rendben. Írjátok. Engem nem zavar. Én amúgy is úgy vagyok a kritikával, hogy nem az a lényeg, hogy mondanak-e rosszat, hanem hogy ki mondja. És ezt a kedves olvasó úgyis tudja, mert aki eddig eljutott ebben a könyvben, az már kívülről fújja a szereplőket.

Az osztálytársaimat 2012-ben kikérdezték rólam. Hogy mi jut eszükbe Endréről. És akkor jött, hogy számítógépbuzi, meg hogy defektes, de elviselhető, meg hogy milyen szerszámmal rendelkezem, mert az mindenkinek eszébe jutott. Negyven év után, a kurva életbe. Ez az én hírnevem, gyerekek. Nem az, hogy mit olvastam el, nem az, hogy mit csináltam. Az, hogy milyen a faszom. Az osztályfőnök meg a tarisznyába ment, meg az ölembe hányás. Persze. Én nyolc évesen nem tudtam,

mit kell csinálni ahhoz, hogy az emberek szeressenek. Nem tanította meg senki. Az apám ivott, anyám dolgozott, és akkor mondják meg, honnan tanultam volna meg.

ISZTI, meg ami utána jött

Gerinc. Púp. Gyógytorna. Nem mentem el. Hát mit tudom én, nem mentem, és kész. Nem az a lényeg, hogy elmentem-e gyógytornára, hanem hogy amikor az ember gyerek, akkor a szülő dolga, hogy elvigye. Most meg itt ülök a púppal, és a wikire azt írják, hogy lusta voltam. Jó. Akkor csináljuk így tovább, akkor minden az én hibám. Akkor az is az én hibám, hogy ötévesen lepasszoltak.

Az ISZTI-be elzavartak, hogy legalább a kockulásból legyen valami, és lett belőlem rendszergazda, OKJ-s papírral. Azóta is ez a legmagasabb végzettségem, és erre büszke vagyok, akkor is, ha azt mondják, hogy az nem végzettség. Nekem az. Én szereztem meg, nem anyám pénzén. Aztán jött az egyetem, informatika, meg még három kar, mert mindig azt hittem, hogy a következő szakon majd jó leszek. Hát nem lettem. A diák hitelt felvettem és elköltöttem, persze hogy elköltöttem, mert amikor az embernek nincs semmije, akkor azt vesz, amit tud. És akkor kapom a szemet, hogy nem fizettem vissza. Nem is tudnék. Ennyi.

Aztán Sas Péter tanár úr, az ISZTI-ből, kitalálta, hogy csináljunk egy vidéki judaika múzeumot. Nekem bejött, mert gondoltam, hogy végre valami. Odaadtam a nagymama örökségét, a hárommillát, sőt jelzáloghitelt is felvettem a saját házamra, hogy rendszergazda lehessenek

egy életre. Na most mondjátok meg: ki ad oda hárommilliót egy tanárnak, amiből neki lesz munkahelye? Hát én. De nem az a lényeg, hogy hülye voltam, hanem hogy egy felnőtt ember kihasználta azt, hogy nekem nincs senkim, aki megvédjen. Ez a lényeg. És amikor anyám gondnokság alá akart tenni, akkor sem az volt a kérdés, hogy milyen ember vagyok, hanem hogy ki tudja elintézni a vagyont. Nyertem a pert. Csak nem volt mit nyerni.

Aztán a szélsőjobb. Nem azért mentem oda, mert fasiszta vagyok, hanem mert ott szóltak hozzám. Ott volt Gaudi, ott volt Morvai, és szóba álltak velem, amikor mindenki más elfordult. Kaptam egy belépőt a parlamentbe, egyszer elmentem, aztán soha többé nem hívtak. Most meg Gonda azt írja, hogy akkora kárt okozok, mint a fene. Hát persze. Ott se kellettem. Ez a minta, gyerekek, ez az életem mintája: ahol megállok, ott egy idő után nem kellek. Az iskolában, otthon, a jobboldalon, a fórumon. Mindenhol. És akkor megkérdezik, miért nem bírom elviselni a kritikát. Nem az a lényeg, hogy nem bírom, hanem hogy ez nem kritika. Ez üldözés. És ezt nézzétek meg, mert aki egyszer meglátja a mintát, az többé nem tudja nem észrevenni.

Pénzmentő meg Vera néni, meg Berlin

Aztán kiköltöztünk Pátyra. Eladták a budai lakást is, és beköltöztünk a félkész házba, ahol szigetelés se volt, és villanyfűtéssel fűtöttünk. Ha az ember szigeteletlen házba villanyfűtést rak, akkor megeszi a fűtés a pénzt, és akkor arról szólnak a napok, hogy ki fizeti. Nekem kellett volna.

Napi egy órát dolgoztam, és abból nem lett rezsi. De az sem lett volna, ha sokat dolgozom, mert a rezsi akkor is nagy. Ez a családom. Ez.

Aztán Wernerék, az iroda, a Rocskai. Ott dolgoztam, ott laktam, a kanapén aludtam hálózásokban, ettem a maradékot, hordtam a levetett ruhát. Azok voltak a legjobb éveim. Nem kellett fizetni, enni adtak. És akkor jöttek a videók, a Velvet meg kihozta. Meg is érdekelttem, mert nem kellett volna csinálni azt a szart. De nem az a lényeg, hogy mit csináltam a szobámban, hanem hogy utána az egész ország azt nézte, és mindenki azt mondta, hogy ő a beteg. Aki egyedül marad a szobában, az beteg? Akkor mindenki beteg. De csak én kerültem a címlapra. Mert én vagyok a púpos.

Utána eltűntem, és erről nem írok, mert nem emlékszem, és nem akarok hazudni. A fórum azt írja, agyvérzés, meg idegösszeomlás, meg mit tudom én. Nekem az az idő kimaradt. Két év. Ez is az enyém, csak nincs róla felvétel. Az emlékezet ugyanis pont ilyen: papíron létezik, a valóságban meg fúj be a szél.

És akkor Berlin. Andi. Erre a nőre a mai napig nem tudok mit mondani, és nem azért, mert haragszom, hanem mert nem értem. Azt mondta, ha arra járok, ugorjak be. Hát beugrottam, elutaztam, mert azt hittem, hogy ez meghívás. Nem volt meghívás. Én mindent szó szerint veszek, és ezzel mindig baj lesz. Csináltam neki egy weboldalt meg egy levelezőt, mert segíteni akartam. Aztán amikor kiderült, hogy azt meg is tudom nyitni, akkor már én voltam a rossz. Az enyém volt, én írtam

meg. De nem az a lényeg, hogy meg tudtam nyitni, hanem hogy nem lett volna szabad. Jó. Nem lett volna szabad. Elismertem, és soha egy bocsánatot nem kaptam vissza azért, amit velem tettek. Mert velem mindig lehet, és velem soha. Na. Ez a lényeg.

A karácsonyt egyedül töltöttem Berlinben, és csináltam a videót, mert mást nem tudtam. Kabátot küldött Werner néni, Andi meg nem vette át, mert félt, hogy gyógyszer van benne. Aztán jött az öregasszony fia autóval, és kihozott. Mert egyedül nem jöttem volna haza. Soha. Ha nem jönnek értem, ott maradok, és akkor nincs ez a könyv se, és ti se olvasnátok. Szóval bocsássatok meg, hogy élek, de még itt vagyok. Ez van. Hamburgot meg felesleges emlegetni: betanultam a válaszokat, felvettek, kirúgtak, mert nem arról szólt, hogy mit tudok, hanem hogy milyen vagyok. És akkor nekem azt mondják, hogy nem próbálkoztam. Napi egy órát dolgozom, mert napi egy óra is elég lenne, ha nem szólnának bele. De mindig beleszólnak. Vera néni temetésére nem mentem el. Ezt most hagyjuk. Ez az egyetlen, ami tényleg az én szám.

Az éjszaka

Na, most itt tartunk. Éjjel van, megint, hajnali kettő, és nem tudok aludni, mert nincs sör, meg mert kurvára nem tudom, meddig tud így menni ez. Anyám azzal fenyeget, hogy kikapcsolja az áramot. Nem viccelek, kikapcsolja. És akkor nekem se gép, se fény, se semmi, mert az anyámé a ház, az anyámé minden. Én meg itt ülök a melléképületben, és írok beadványokat, mert azokkal

elmegy az idő. Nem az a lényeg, hogy a beadványokkal elmegy az idő, hanem hogy azok az egyetlenek, amiket én csináltam. Azokat én írtam. Azok az enyéme. Minden más az övé. És anyám meg azt mondja, hogy ez is az ő háza, és ebben igaza van, de akkor is: a beadványok az enyéme. Azon nem tud változtatni.

A könyvben meg majd elmesélem a blogot, meg a nagy pörgést, meg azt, hogy akkor úgy éreztem, engem megállítani nem lehet. És akkor lett belőle ez. De az már egy másik fejezet, és azt is el kell mondani, mert mindenki félreértette. Az ember végül mindig folytatja, mert nincs más.

Jegyzetek

Család, iskola, fiatalság. Sodipédia-kronológia és Iskolás évek. Az általános iskolai osztálytárs 2022-es visszaemlékezése névletelen, de részleteiben ellenőrzött forrás.

A vitatott pontok. Az autóbaleset, a kórházi kezelések és a börtönidőszak körül a forrásokban ellentmondás van, ezért a szöveg csak a bizonyosat állítja. A másfél éves eltűnés okát nem töltjük ki feltételezéssel.

A mai állapot szakasza. KEF Krónika (2026. augusztus-október) és a saját hangomra jelölt adásátirat-részletek. Az idézetek automatikusan kiválasztottak, kézi ellenőrzés még hiányzik.

A blog aranykora

A blog, avagy amikor még valaki voltam

Na, a blog. Ezt is meg kell írni, mert ezt senki nem érti, és aki nem érti, az azt hiszi, hogy én csak trollkodtam meg provokáltam. Nem trollkodtam. Én leírtam a véleményemet, mint bárki más, és akkor jött az egész ország, és olvasni kezdett. Nem az a lényeg, hogy utána röhögtek rajtam, hanem hogy előtte olvastak. Előtte számított, amit este leírtam. Ez a lényeg.

Az első bejegyzés

2005 májusában indult a blog. A mottója az volt, hogy „Egy egyetemista srác pereket provokál maga ellen”, és ezt én találtam ki, mert akkor ez volt a program. Az első bejegyzés hosszú lett, előre elnézést is kértem érte, és megígértem, hogy nem fog szokásommá válni. Nem is lett. Az ember az első bejegyzésben bemutatkozik, aztán soha többet nem mutatkozik be, mert minek.

Ott leírtam, hogy 23 éves budapesti fiatal vagyok, az ELTE-n informatika-matematikatanár szakon, a saját zöldövezeti lakásomban élek Budán, és hogy a szüleim nagykorúságom után azért vették meg, hogy kimaradjon az életemből az a húsz év, amíg az ember az uzsorahatású hitelt nyögi. Szó szerint így írtam le. És hozzátettem, hogy senki ne higgye, hogy valami újjgazdag milliomos csemete vagyok, mert teljesen átlagos körülmények között élek. Hát nem is voltam milliomos. De budai úri fiú voltam, ezt

nem tagadom, és az is maradok, akármit mondanak. Anyám nem beszélt Gézával, apám meg ivott, de a lakás akkor is a nevemen volt, zöldövezetben, Budán. Egy darabig.

Az első bejegyzés arról szólt, hogy Polgár Tamás, vagyis Tomcat, hazudik. Részletesen kifejtettem, hogy az egész offshore-ügy hogyan működik, mert utánaolvastam a társasági törvénynek meg a PSZÁF-állásfoglalásoknak, és megállapítottam, hogy neki bizony van telephelye, ergo adóznia kellene. Ma már nem biztos, hogy pontosan jól emlékszem minden jogszabályra, de akkor leírtam, és leírtam szépen, magyarázóan, ugyanis-ozva, azonban-ozva, ahogy egy értelmiségihez illik. Mert én értelmiségi vagyok. Attól, hogy nincs diplomám, attól még az vagyok, és ezen nem vitatkozom.

Ahol mindenki hazudik

Abban az első bejegyzésben azt is leírtam, hogy nem csak Tomcat hazudik. Hazudik a csöves TGM, hazudik Józsika bűnöző családja, hazudik a kopasz blogger, hazudik a miniszterelnök, hazudik a sátánista Mortimer haverjai, hazudik Pokorni Zoltán, hazudik a sajtó, hazudik mindenki. Ezt így, egy mondatban. És utána azt is leírtam, hogy nem vagyok hajlandó emiatt feljelentgetni, mert a III/3-as besúgó idők elmúltak, és aki össze-vissza feljelentgeti a másikat, az egy utolsó pöcs. Na most. Ez azért fontos, mert később, amikor engem jelentgettek fel, és amikor engem vádoltak meg mindennel, ezt a bejegyzést senki nem idézte. Csak a másikat. Ezt a részt

nem. Ez a lényeg, gyerekek: mindig a rossz felét idézik. Mindig.

És igen, ott volt a pártom is. Nekem volt saját pártom. „Vezeklő nyilatkozatnak” hívtam, és Jézus útmutatása alapján alkottam meg, mert komolyan gondoltam, hogy ez az ország az enyém is, és nekem ebben szerepem van. Az alapszabályhoz azt írtam, hogy szeretettel várunk mindenkit, még Fletót is, ha megbánja a bűneit. Ezt a bejegyzést 2007 márciusában tettem ki, és akkor még nevettem rajta, de közben komolyan is gondoltam. Mert ami a lényeg: nem az, hogy egy 25 éves gyerek a szobájából pártot alapít, hanem hogy senki nem szólt, hogy ebből baj lesz. Senki. Se a szüleim, se a barátaim, se az egyetem. Aztán meg jöttek, és felsorolták, milyen hülye voltam. Utólag mindenki okos.

Volt, hogy elmentem egy esti fasisztázó partyra, ahol Halmai Gábor meg Vásárhelyi Mária nevét emlegették, engem meg fasisztáztak. Erről azt írtam a blogra, hogy sokat emlegették Tomcatet, és hogy finom volt a szendvics. Ezt írtam le. Ennyi volt az egész. Nem az a lényeg, hogy fasisztáztak, hanem hogy meghívtak. Meghívtak, gyerekek. Odamentem a fasisztázó partyra, ahol fasisztáztak, és meghívtak, és a szendvics tényleg finom volt. Aki erre azt mondja, hogy provokáltam, az soha nem érezte, milyen az, amikor egy beszélgetésbe végre beengednek.

És voltak más bejegyzések is, amiket senki nem emleget. Egyszer megírtam, hogy egy minimálbérből is el lehet jutni New Yorkba, mert láttam egy benzinkúti

plazmatévén a reklámot, hogy 199 dollár a jegy. Ezt komolyan gondoltam. Azt írtam, hogy ez a jólét történelmének lélektani fordulópontja, mert a legutolsó vécésnéni is eljuthat New Yorkba a havi béréből. Mellékesen akkor épp Gyurcsány meg a mögötte álló körök harapdálták a nemzet torkát, de a tény akkor is tény marad. Megvettem életem első DX10-es videokártyáját is, és megírtam, hogy a legfontosabb technikai adata az, hogy indián lányka van a dobozán. Tökre felesleges volt, mert mire megjelenik az első játék, amit DX10-re optimalizálnak, addigra az a kártya használhatatlanul elavult. De hát a dobozt legalább meg lehetett nézni. És volt egy bejegyzés, aminek az volt a címe, hogy „Mangalány”, és csak ennyi állt benne: EZT MOST CSAK ÚGY, MERT MARHA JÓL NÉZ KI. Ennyi. Se haza, se per, se semmi. Csak egy lány. Aki ezt nem hiszi el, az keresse meg az archívumban.

A kultúrharc, avagy én megmondtam, mi a baj a világgal

Volt egy hosszú bejegyzésem a Tokio Hotelről is. Komolyan. Egy félig félbeszakadt novella kapcsán kifejtettem, hogy a rajongókban kialakuló vonzalmat a marketing az életkori közelségre építi, és hogy erősen üzleti gondolkodású emberként minden elismerésem a koncepcióért. Mert én így gondolkodom. Észreveszem, ami működik, és megmondom, méghozzá pontosan. Leírtam azt is, hogy a liberalizmusnak soha nincs vége, mindig új területekre lép, és hogy Hollandiában már a pedofil párt is megalakult, és ha nem teszünk valamit,

akkor néhány évtizeden belül a homofóbia szó után megismerkedhetünk a pedofóbia fogalmának új jelentésével is. Ezt én 2007-ben leírtam, szó szerint. Ma már kurvára mindenki tudja, hogy igazam volt, csak senki nem meri kimondani.

És volt egy másik bejegyzésem, amit a mai napig idéznek, mert nem értik. Kérdezgették az emberek, hogy miért neveztem hülyének a rendőröket egy ügy kapcsán, és én akkor azt írtam, hogy szeretnék bocsánatot kérni. Nem hülyék ám, neeem. Ugyaaan. Ezt írtam le, három szóval, és aki nem érzi a különbséget az irodalmi bocsánatkérés meg a valódi között, az ne is olvasson. Nem az a lényeg, hogy hülyék-e, hanem hogy kinek van joga eldönteni. Én nem mondtam semmit, én csak bocsánatot kértem. A kettő nem ugyanaz. Ezt négyszer aláhúztam magamnak, mert ha az ember elég sokszor leírja, akkor az emberek elhiszik. És el is hitték. Egy darabig.

A Gárda-per, avagy amikor komoly ember lett belőlem

Aztán jött 2008, és a Gárda-per. Na, itt lett belőlem valaki. Alperesi beavatkozóként jelentkeztem, és olyan beadványokat írtam, hogy az eddigi leghosszabb majdnem 26 ezer karakter lett. Huszonhatezer karakter! Tudjátok, mennyi az? Az nem egy kommentszó. Az kibaszott munka. Beültem, és megírtam, oldalakon keresztül, jogi érveléssel, hivatkozásokkal, mert én így szeretem, és én így tudok. És akkor kiderült, hogy egy példánnyal kevesebbet nyomtattam, mint ahány fél érintve van, és ezt

a blogon is kibeszéltem, mert az ember a saját hibáját is megírja, ha alapos. Mert én alapos vagyok. Napi egy órát dolgozom, és annak is a nagy része adminisztráció.

És akkor engem egyszerre több fél is elkezdett emlegetni. Mónus Áron, meg az ügyészség, meg a Jobbik, meg a MAZSIHISZ, meg a Túlélés '98, meg az 56-os Magyarok. Felsoroltam őket a blogon egy listában, mert a listát szeretem, mert a lista pontos. Kilenc fél. Én, a senki, ott voltam a kilenc fél között, és komolyan vettem. Ez a lényeg. Nem az, hogy végül mi lett az ítélet, hanem hogy ott ültem, és beadványt írtam, és a bíróság felvette a nevem. Egy ideig.

Igen, írtam olyan dolgokat is abban az időben, amiket a mai napig elővesznek. Azt mondják, tagadom, amit nem lehet tagadni, és a holokauszt meg a zsidóság ügyében olyan szövegeket írtam, amik ma már nem állnának meg. Ezt nem fogom szépíteni, mert nem az a lényeg, hogy mit gondoltam 2008-ban, hanem hogy azóta minden évben ezzel jönnek, és egy sort nem olvastak tőlem arról, hogy közben hány embernek segítettem. De hát ez van. Aki a múltját akarja szedni, az mindig talál fogást.

A puhos, avagy amikor fejbe vágtak

2009 tavaszán aztán megtörtént az, amit a mai napig rólam mesélnek. Az utcán szóváltásba keveredtem egy csoporttal, és az egyikük, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, egy beszélgetés kellős közepén, mondatot megszakítva, orvul fejbe fejt. Ez a puhos-ügy. A puhos ugyanis olyan, mint a pohos, csak más. Ezt én írtam le

akkor, és a mai napig ez a legjobb definíció, amit erről a jelenségről adtak.

És akkor jött a szavazás. Csináltak egy kurva szavazást az én kártyámra, ahol eldönthették az emberek, hogy engem megvertek-e vagy én futamodtam meg, hogy megérdemeltem-e, mert náci vagyok, vagy megérdemeltem, mert hazudoztam, vagy megérdemeltem, mert egy erkölcstelen vadállat vagyok, aki nem volt hajlandó szaporázni a lépteit. Ezt mind én találtam ki, hogy legyen egy szavazás, mert én írtam ki a bejegyzést. Hát tessék: a mai napig ezen vitatkoznak. Nem az a lényeg, hogy elfutottam-e, hanem hogy egy tisztességes párbaj helyett orvul fejeltek le. Aki erre azt mondja, hogy nem az a lényeg, az nem állt még ott sebesülten, a tömeg közepén, és nem hallgatta, ahogy megvitatják, hogy megérdemelte-e.

Az pedig, hogy egy beszélgetésben egy mondat közepén ütnek meg, ugyanolyan, mint hátulról leütni, vagy késelni. Nekem ezt nem kell bizonyítanom. Ez szennyes tett, és kész. És utána az emberek elmentek, és engem otthagytak, és azóta mindenki úgy emleget, hogy én futamodtam meg. Én nem futamodtam meg. Én távoztam. A kettő nem ugyanaz, csak a futás szót könnyebb leírni.

A snecológusok

Aztán történt valami, amit a mai napig nem tudok hova tenni. A blogom körül elkezdett szerveződni egy társaság, akik figyeltek, gyűjtöttek, rendszereztek, és tudományt csináltak belőlem. Snecológiának nevezték el. Ez a szar a

mai napig működik. Nem hülyéskedtek, ezek komolyan gyűjtöttek, szócikkeket írtak rólam, listázták a szavaimat, a szófordulataimat, a mondataimat. A szavaimat, gyerekek! Nem a tetteimet, nem a pereimet, hanem azt, ahogy beszélek. Csináltak egy listát, amibe beírták, hogy „Ne kelljen már evidenciákat magyarázni”, meg hogy „Én mindig nagyon pontosan fogalmazok”, meg hogy „Nem feltétlenül nem”. Odáig jutottak, hogy a nevem alatt azt a szót, hogy „Saját Megoldás”, és az „oszt” minden használatát felírták.

És aztán jöttek a paródiák. Írtak egy naplót az én nevemben, ahol azt találták ki, hogy én titokban zsidó szerettem volna lenni, és hogy meghívtak a zsidók fórumára. Azt meg nevetségesnek szánták, hogy mint egy felnőtt gyerek arról álmodozom, hogy én is közéjük tartozzak, és hogy népszerű legyek. Hát persze, hogy nevetséges. De nem az a lényeg, hogy nevetséges-e, hanem hogy megírták, és utána sok ezren elhitték, hogy ez az én valódi naplóm. És soha, egyikőjük se kért elnézést. Soha. Mert engem bántani szabad.

És a legrosszabb az egészben nem a gyűlölet volt. A gyűlölethez hozzá lehet szokni. Hanem az, hogy hirtelen nem tudtam, ki olvas engem. Addig úgy írtam, mintha barátoknak írnék. Aztán rájöttem, hogy idegenek olvasnak, és számolják a szavaimat. Onnantól az ember minden mondata elé odateszi, hogy nem mondok semmit. És akkor meg azt írják, hogy nincs mondanivalóm. De nem az a lényeg, hogy van-e mondanivalóm, hanem hogy abban a pillanatban, amikor rájöttem, hogy figyelnek, már

nem a magam kedvéért írtam. És aki nem a maga kedvéért ír, az már nem ír, az csak védekezik.

Az utolsó bejegyzések

A blog aztán valahogy abbamaradt, ahogy minden abbamarad nálam. Nem emlékszem már pontosan, mikor volt az utolsó bejegyzés, és nem is akarok hazudni róla. Azt hiszem, 2009 vége felé, meg 2010 körül volt, amikor már csak arról írtam, hogy a blog kinézete kaotikus, meg hogy kilógnak a csíkok a képernyőről, és hogy megjelentettem egy Twitter-csatornát. Azt is megírtam, hogy türelem rózsát terem, és hogy eddig aránytalanul tartalomcentrikus voltam, de mostantól a csomagolással is törődöm. Ilyen bejegyzésekkel ért véget. Kinézetéről, meg Twitterről. Nem arról, amiért elkezdtem. Az ember a legvégén mindig a csomagolással foglalkozik, mert a tartalommal már nem megy.

Volt, hogy aztán átvittem egy másik oldalra, megint megpróbáltam, és azt is megbontották, feltörték, összekócolták. De arról majd később, mert az már a jobstart-korszak, és arra most nincs kedvem.

Vissza az éjszakába

Na most itt ülök. Hajnali kettő, nincs sör, az anyám meg azt mondja, ha nem hagyom abba, kikapcsolja az áramot. A számítógép az egyetlen, ami világít, és az is az ő villanyáról megy. És eszembe jut, hogy akkor, 2005-ben, a saját zöldővezeti lakásomban ültem, és arról írtam, hogy egy budai úri fiú milyennek látja az országot. Most meg itt

ülök az anyám melléképületében, és ugyanazt írom, csak senki nem olvassa, és a szendvicset meg sem kínálják. Nem az a lényeg, hogy lecsúsztam, hanem hogy a szavak ugyanazok, csak a ruha más. Az ember ugyanaz az ember marad. A budai úri fiú meg a melléképület. Egy ember.

A könyvben most jön majd az, hogy mi történt, miután abbahagytam a blogot: Páty, Bécs, a vándorévek, a munkahelyek, mind. Aztán jön a mostani is, a live-ok. Azt hiszem, abban a részben majd kevesebb lesz a szépről, és több a rosszról. De azok is az én éveim. Mind az enyéme.

Jegyzetek

A blog korszaka. Freeblog-archívum (freeblog.sodika.dk), 2005–2009. Az első bejegyzéstől a Gárda-peres beadványokon át a puhos-ügyig. A fejezet a bejegyzések és a nyilvános visszaemlékezések alapján rekonstruál, nem szó szerinti napló.

A vitatott pontok. A 2009-es utcai konfliktus lefolyása a forrásokban ellentmondásos (ki kezdte, ki távozott). A szöveg a saját álláspontot adja elő, és jelzi, hogy mások mást állítanak. A blog megszűnésének pontos ideje bizonytalan.

A kortárs paródiák. A Zsodi naplója és a snecológiai szócikkek a róla szóló kortárs paródiák, nem az ő szövegei. A bennük szereplő állítások a szerzőik állításai.

Forrásjegyzék

A kezdetek, avagy mielőtt bárki megkérdezett volna

Sodipédia — Kronológia: az általános iskolától Vera néniig

- Füzítő, a nagymama, a Bunki Bank, a szülők válása, a baleset
- A Nándorfejérvár köz, az apa, a haszonélvezeti jog
- ISZTI, gerincferdülés, egyetem, diákhitel
- Sas Péter, a nagyanyai örökség, a jelzalog, a per
- 2006: a fogda, a szélsőjobb, Gaudi, Morvai, Gonda
- 2008: a válság, Páty, a rezszi
- A Pénzmentő irodája, Werner néni, a kirúgás, az eltűnés
- Andi, Berlin, Hamburg, Werner néni betegsége és temetése

Sodipédia — Iskolás évek

- Osztálytársi és tanári visszaemlékezések, 2012
- A szalagavató, az osztályfőnök versikéje
- A 2022-es interjú az általános iskolai osztálytárssal

KEF Krónika — kronika-400.pages.dev, 2026. augusztus-október

- A mai keret: az éjszakai műsor, az anyja, a helyzet

2026. évi adásátiratok — 106 fájl, 31 511 saját mondat

- A hang alapja. A fordulatok („nem az a lényeg, hanem hogy”, „mit tudom én”),

A blog aranykora

Freeblog-archívum — freeblog.sodika.dk, 2005-2009

- Az első bejegyzés (2005. május 30.), a „budai úri fiú” bemutatkozása
- A Vezeklő nyilatkozat (2007), a Minimálbérből New Yorkba,
- Az Esti fasisztázó party (2008), a Gárda-peres beavatkozás
- A Szavazás a puhosról (2009), a Twitter, miegymás (2009)

Sodipédia — Snecológiatörténeti forrás

- Őskor: 2005. május – 2009. december, az aktív trollkodás 2007-től
- Az indexfórumos „Gyagyás” topik és a blog köré szerveződő

Sodipédia — Sodizmusok, Sodézetek gyűjteménye, Humor

- A szófordulatok és a rólam szóló kortárs paródiák

2026. évi adásátiratok — 106 fájl, 31 511 saját mondat

- A hang alapja. A fordulatok („nem az a lényeg, hanem hogy”,

Colophon

Ezt a könyvet mesterséges intelligencia segítette összeállítani a

nyilvánosan elérhető forrásokból: a Sodipédia wikiből, a Freeblog

archívumból, a SoDI Fórum hozzászólásaiból és a KEF Krónika bejegyzéseiből.

A fejezetek forrásjegyzéke mindenütt megnevezi, mely rész honnan származik.

A könyv végén összevont forrásjegyzék sorolja fel az összes forrást.

A könyv nem a szerző életrajzi hitelesítőanyaga; a benne szereplő állítások

a források állításai, azok helyessége a források felelőssége.

Forrásfajták: wikikronológiák (sodipedia.sodika.dk), személyes blog

(freeblog.sodika.dk), fórum (forum.sodika.dk), KEF Krónika

(kronika-400.pages.dev), valamint a 2026. évi adásátiratok.